

POVEȘTI ILUSTRATE

TOBI ȘI PETRECEREA DIN GRĂDINĂ

Bucuria care lasă loc și celorlalți

Bine ai venit în Lumea lui Norișor

În Lumea lui Norișor, un cântecel poate deschide o poveste, iar o poveste poate deveni un început de conversație. Creăm cărți, cântece și activități în limba română pentru copiii care descoperă lumea și pentru adulții care îi însoțesc. Ne dorim să aducem împreună joaca, curiozitatea și timpul petrecut cu drag unii lângă alții.

Personajele noastre învață prin întâmplări apropiate de viața copiilor: cer ajutor, își spun emoțiile, încearcă din nou, împart și au grijă de locurile în care trăiesc. Nu sunt perfecte și nu găsesc toate răspunsurile de la început. Tocmai de aceea ne pot ține companie atunci când ceva este nou, greu sau minunat.

Această carte pornește de la unul dintre videoclipurile lui Norișor și îi continuă aventura în ritmul lecturii. Priviți ilustrațiile, opriți-vă unde apare o întrebare și lăsați copilul să spună ce observă. Povestea se poate citi dintr-odată sau în mai multe seri. Nu există grabă: scopul nostru este să construim amintiri calde și să lăsăm loc fiecărei voci.

POVESTEA · 1 / 25

Când se aprinde luna

După ce ferestrele căsuțelor se întunecară, grădina începu să foșnească altfel. Frunzele dovlecilor se ridicară, iar dintre ele apăru Bostănel, un dovleac mic, portocaliu, cu codiță verde și ochi veseli.

În seara aceea pregătea o petrecere pentru prietenii grădinii. Își dorea muzică, suc de mere și dansuri până când stelele păleau.

Pe alee venea Tobi, ariciul cu căciuliță albastră. Ducea un gramofon mic într-un cărucior de lemn. Avea ochelari rotunzi pentru citit etichetele discurilor și o mulțime de idei pentru muzică.

POVESTEA · 2 / 25

Invitația de sub frunză

Bostănel îi întinse lui Tobi o frunză mare, împăturită ca o scrisoare. Pe ea desenase o lună, o masă și câteva note muzicale.

- Vreau să fie cea mai veselă noapte, spuse dovlecelul.

Tobi privi căsuțele de dincolo de gard. Unele ferestre mai aveau o lumină mică, iar altele erau deja întunecate.

- Putem fi veseli și cu grijă pentru vecini, răspunse el.

Bostănel încuviință, dar gândul îi rămăsese la dans. Nu știa încă ce înseamnă să pregătești o petrecere care are loc într-o grădină împărțită cu alții.

POVESTEA · 3 / 25

Unde punem masa?

La început, Bostănel voia masa chiar lângă gard, unde lumina lunii cădea cel mai bine. Tobi lăsă căruciorul pe alee și cercetă locul.

Dincolo de gard era fereastra familiei de iepuri. În iarbă se vedea și o potecuță îngustă, pe care vietățile mici treceau către un mușuroi.

Aleseră un loc mai spre mijlocul grădinii, lângă salcie. Masa avea să stea pe pământul tare, fără să blocheze cărările.

Bostănel se uită în jur. Schimbarea nu stricase petrecerea; îi făcuse loc într-un colț mai potrivit.

POVESTEA · 4 / 25

Tinca aduce saxofonul

Pe alee apăru Tinca, broscuța verde cu fundiță lila. Într-o husă mică ducea un saxofon auriu. Îl așeză cu grijă pe bancă și îi salută pe ceilalți.

- Pot să cânt câteva melodii, spuse. Dar mai întâi încercăm cât de tare se aude.

Bostănel o rugă să înceapă imediat. Tinca suflă o singură notă, scurtă și caldă, apoi se opri să asculte.

În liniștea nopții, sunetul părea mai mare decât în timpul zilei. Tobi își potrivi ochelarii și privi spre gard. Aveau nevoie de o probă atentă.

POVESTEA · 5 / 25

Nota care ajunge prea departe

Tinca încercă încă o notă, puțin mai apăsată. La fereastra iepurilor se mișcă perdeaua. Bostănel nu observă; tocmai potrivise două scaune și își imagina dansul.

Tobi îi atinse ușor frunza.

- Sunetul merge mai departe decât masa noastră.

Tinca lăsă saxofonul jos. Nu se supără că trebuia să schimbe volumul și nici nu spuse că o singură notă nu poate deranja.

Cei trei tăcură câteva clipe. Petrecerea încă nu începuse, iar acesta era momentul bun să hotărască ce fel de oaspeți voiau să fie pentru întreaga grădină.

POVESTEA · 6 / 25

Licuricii sosesc împreună

Dintre tufe se apropiară câțiva licurici. În frunte era Lici, mic și auriu, cu aripi transparente și o luminiță rotundă la capătul trupului.

Bostănel îi rugă să lumineze masa. Lici se opri pe o frunză și îi spuse că pot rămâne o vreme, dar nu toată noaptea.

- Avem și noi nevoie de pauze.

Tobi încuviință. Nu aveau să-i închidă în borcane și nici să le lege crenguțe în jur. Licuricii puteau zbura unde se simțeau bine. Lumina lor era un ajutor oferit, nu un lucru pe care ceilalți îl puteau păstra.

POVESTEA · 7 / 25

Câteva lumini sunt de ajuns

Lici și prietenii lui se așezară pe crengile joase ale salciei. Nu făcură din grădină o sală strălucitoare, ci lăsară pete mici de lumină deasupra mesei și lângă alee.

Bostănel își dădu seama că putea vedea paharele, farfuriile și marginea potecii. Nu avea nevoie ca fiecare frunză să lucească.

Tinca puse husa saxofonului sub bancă, iar Tobi aranjă gramofonul într-un colț ferit de rouă.

Grădina rămânea o grădină de noapte. Petrecerea putea să se potrivească locului, în loc să încerce să-l schimbe cu totul.

POVESTEA · 8 / 25

Plăcintele lui Doru

Pe alee veni Doru, ursulețul brun cu șorț verde de bucătar. Purta o tavă acoperită și mergea alături de mama lui, Dora, care îl ajutase să pregătească plăcintele cu dovleac.

Bostănel le făcu loc pe masă. Doru ridică prosopul, iar mirosul de aluat cald se amestecă cu cel al frunzelor.

- Le lăsăm să se răcorească înainte să gustăm, spuse Dora.

Tobi așeză tava departe de margine. Nimeni nu trebuia să întindă lăbuța peste gramofon sau să se înghesuie ca să primească o felie.

POVESTEA · 9 / 25

Paharele de suc

Mara, rățușca cu batic roșu, aduse o sticlă cu suc de mere și un coș cu pahare mici. Pufi o ajută să le pună pe masă, cu fularul verde strâns la gât.

Bostănel voia să umple fiecare pahar până sus, ca să pară o masă bogată. Mara îi arătă că se pot vărsa ușor când cineva le ridică.

Puseră porții mici, iar sticla rămase la îndemână pentru cine mai dorea. Pe masă așezară și apă. O petrecere primitoare le lăsa oaspeților loc să aleagă, fără să le pună în brațe mai mult decât puteau duce.

POVESTEA · 10 / 25

Discul cel vioi

Tobi scoase primul disc dintr-un plic de hârtie. Îl puse pe gramofon și învârti manivela. O melodie săltăreață porni printre straturi, iar Bostănel începu să se legene.

Dovleceii ieșiră dintre frunze și formară un cerc. Unii erau mai înalți, alții rotunzi, cu codițe răsucite și fețe somnoroase.

Pentru câteva clipe, Bostănel uită de toate pregătirile. Ridică brațele și strigă de bucurie. Tobi micșoră sunetul cât putu, dar glasurile dansatorilor se adăugară muzicii. Dincolo de gard, perdeaua se mișcă din nou.

POVESTEA · 11 / 25

Un vecin la poartă

La poarta grădinii apăru iepuroaica Ina, în halat albastru. Nu era furioasă, dar părea obosită. Lângă ea, puiul ei își freca ochii.

Tobi opri gramofonul, iar Tinca lăsă saxofonul pe bancă. Bostănel se apropie de poartă.

- Ne bucurăm că vă distrați, spuse Ina. Dar puiul meu nu mai poate adormi.

Bostănel se uită la masa luminată, apoi la ochii somnoroși ai iepurașului. Nu voise să supere pe nimeni. Acum însă știa că bucuria lor ajunsese, fără invitație, în casa vecinilor.

POVESTEA · 12 / 25

Ascultăm până la capăt

Bostănel ar fi vrut să spună că petrecerea abia începuse și că nu va dura mult. Tobi rămase lângă el, tăcut, iar dovlecelul își ținu vorbele până când Ina termină.

Iepuroaica îi arătă fereastra, foarte aproape de gard. Sunetul nu trebuia să fie uriaș ca să o trezească pe cea mică.

- Îmi pare rău, spuse Bostănel. Nu mi-am dat seama.

Ina îi mulțumi că ascultase. Nu le cerea să nu se mai vadă, ci să găsească o formă a întâlnirii care să lase loc și somnului din vecini.

POVESTEA · 13 / 25

Nu stricăm bucuria, o schimbăm

După ce Ina se întoarse acasă, Bostănel se așeză pe marginea băncii. I se părea că stricase seara tuturor.

Tinca veni lângă el.

- Nu ai știut. Acum știm și putem schimba ceva.

Tobi propuse să mute gramofonul spre salcie, cu pâlnia îndreptată spre interiorul grădinii. Mara sugeră dansuri cu pași moi și cântece foarte încete.

Bostănel ridică privirea. Nu trebuia să apere primul plan doar fiindcă era al lui. Putea să păstreze prietenii, masa și veselia, schimbând felul în care se auzeau.

POVESTEA · 14 / 25

Proba de la gard

Tobi porni gramofonul la un volum mic. Tinca cântă numai câteva note, domol, apoi se opri. Bostănel merse cu Dora până la gard, în timp ce ceilalți rămaseră la masă.

De acolo, muzica se auzea slab, iar vorbele liniștite nu mai ajungeau până la fereastră. Dora îl ajută să îi spună Inei despre schimbare, fără să o cheme din nou afară.

Vecina le răspunse că acum era bine și le ură o seară frumoasă. Bostănel se întoarse ușurat. Verificaseră cu adevărat, nu doar speraseră că sunetul devenise potrivit.

POVESTEA · 15 / 25

Dansul pașilor moi

Mara propuse un dans în care fiecare făcea doi pași mici și o rotire. Tobi ținu ritmul cu o lăbuță, iar Tinca legănă saxofonul, cântând rar și blând.

Dovleceii descoperiră că puteau dansa fără să sară peste farfurii și fără să strige. Lici lumina cercul de deasupra unei frunze.

Bostănel se învârti încet și își văzu prietenii zâmbind. Seara nu devenise mai puțin veselă. Avea acum un ritm în care puteau încăpea și dansul lor, și somnul din căsuța vecină.

POVESTEA · 16 / 25

Pufi preferă banca

După primul dans, Pufi se așează pe bancă. Bostănel o chemă înapoi în cerc, dar pisicuța își întinse lăbuțele și zâmbi.

- Acum vreau să ascult. Mai dansez poate după gustare.

Dovlecelul era gata să insiste, apoi se opri. Tobi îi adusese deja un pahar cu apă și făcuse loc lângă gramofon.

Pufi privea dansul cu aceeași bucurie ca ceilalți. Oaspeții nu trebuiau să facă toți același lucru ca să fie parte din petrecere. Bostănel îi lăsă locul liniștit și reveni la cerc fără să se supere.

POVESTEA · 17 / 25

Felia care așteaptă

Doru tăie plăcintele în bucăți mici, cu ajutorul mamei. Mara le împărți pe farfurii, iar Tinca puse lângă ele șervețele.

Bostănel observă că Lici și ceilalți licurici nu se apropiau de masă. Nu le pregăti farfurii cu mâncare nepotrivită; îi întrebă doar dacă vor o pauză de la luminat.

Licuricii zburară spre tufele întunecate, iar grădina rămase luminată de lună. Prietenii mâncară încet. Ajutorul primit de la cineva nu însemna că îi puteai hotărî și masa, și programul. Fiecare avea nevoie de grija potrivită lui.

POVESTEA · 18 / 25

Sucul de pe masă

Un dovlecel mai mic atinse din greșeală un pahar. Sucul se vărsă lângă farfurii și se apropie de piciorul gramofonului. Dovlecelul rămase nemișcat, cu ochii mari.

Tobi ridică imediat discurile, iar Pufi aduse o cârpă. Bostănel mută tava pe partea uscată a mesei.

Nimeni nu strigă. După ce șterseră sucul, Mara puse paharele mai departe de margine.

- Îmi pare rău, spuse dovlecelul.

- Am rezolvat împreună, răspunse Bostănel. Acum știm și unde să punem paharele.

Petrecerea nu trebuia să fie fără greșeli ca să fie frumoasă.

POVESTEA · 19 / 25

O melodie pentru mulțumire

Tinca întrebă dacă poate cânta un cântec scurt pentru cei care ajutaseră la pregătiri. Tobi opri gramofonul, ca cele două sunete să nu se amestece.

Broscuța cântă încet, iar prietenii o ascultară de pe bancă și de pe pătură. Nu făcură aplauze zgomotoase; ridicară lăbuțele și le mișcară ca niște frunze.

Bostănel se uită pe rând la fiecare. Masa, lumina și muzica nu apăruseră din dorința lui singură. Seara era făcută din timp dăruit, obiecte aduse cu grijă și multe alegeri mici pe care ceilalți le făcuseră pentru grup.

POVESTEA · 20 / 25

Când obosește grădina

Luna trecuse deasupra sălciei, iar roua începea să se așeze pe frunze. Tobi își frecă ochii în spatele ochelarilor. Doru căscă și se sprijini de mama.

Bostănel voia să mai pună un disc, dar observă fețele prietenilor. Îi întrebă dacă sunt gata de odihnă.

Mara încuviință, iar Tinca puse saxofonul în husă. Nu trebuiau să aștepte să fie prea obosiți ca să se mai bucure de plecare. O petrecere bună avea și un sfârșit potrivit, chiar dacă stelele nu dispăruseră încă de pe cer.

POVESTEA · 21 / 25

Strângem tot ce am adus

Prietenii își împărțiră lucrurile de strâns. Tobi puse discurile în plicuri și gramofonul în cărucior. Mara adună paharele, iar Pufi șterse masa.

Bostănel cercetă iarba, ca să nu rămână ambalaje între frunze. Doru și Dora luară tava, iar Tinca verifică locul de sub bancă.

Nimeni nu trebui să strângă singur după ceilalți. În câteva minute, poiența dintre straturi era liberă. Cărările vietăților mici se vedeau din nou, iar roua putea să se așeze fără să acopere resturile unei mese uitate.

POVESTEA · 22 / 25

Mulțumim și vecinilor

Înainte de plecare, Bostănel lăsă lângă poartă un bilețel desenat: o lună, o inimă și un dovlecel cu lăbuța ridicată. Dora îl ajută să adauge o mulțumire pentru răbdarea Inei.

Nu bătură la ușă și nu sunară clopoțelul. Familia de iepuri dormea din nou, iar mulțumirea putea aștepta dimineața.

Tobi privi bilețelul și zâmbi. Bostănel nu încerca să demonstreze că petrecerea lui fusese perfectă. Recunoștea ajutorul primit, inclusiv de la vecinii care îi arătaseră ce trebuia schimbat. Uneori, o observație blândă făcea parte dintr-un dar.

POVESTEA · 23 / 25

Ultimele lumini

Lici reveni pentru o clipă deasupra aleii. Își luă rămas-bun, apoi zbură împreună cu ceilalți licurici spre tufele din fundul grădinii.

Prietenii porniră către case. Tobi împingea căruciorul, Tinca mergea lângă el, iar Pufi își strânsese fularul verde. Doru ținea mâna mamei.

Bostănel îi conduse până la poartă. Când rămase singur printre straturi, grădina nu i se păru goală. Păstra mirosul de plăcintă, pașii moi și cântecul scurt. Toate puteau fi amintite fără să se mai audă.

POVESTEA · 24 / 25

Frunza de dimineață

În zori, Bostănel se cuibări sub frunza lui. Pe cărare, Ina găsi bilețelul. Îl privi, zâmbi și îl arătă puiului ei, care dormise bine restul nopții.

Mai târziu avea să le mulțumească și ea pentru schimbarea muzicii. Petrecerea nu despărțise grădina în cei care se distrează și cei care încurcă distracția.

Bostănel adormi cu gândul la următoarea întâlnire. Știa deja că o vor pregăti mai devreme, vor alege un loc bun și vor întreba vecinii înainte. Întâmplarea le dăduse un plan mai atent pentru viitor.

POVESTEA · 25 / 25

Bucuria care face loc

Când se trezi, Bostănel găsi lângă poartă o frunză nouă de la Ina, cu un soare desenat. O așeză lângă invitația cu lună.

Petrecerea îl învățase că veselia nu se măsoară prin cât de tare te aude lumea. Se vede în felul în care îi primești pe ceilalți, le asculți nevoile și strângi după tine.

Poți schimba un plan fără să pierzi bucuria lui. Iar o sărbătoare reușită lasă în urmă prieteni odihniți, vecini respectați și un loc curat. Bostănel privi grădina și zâmbi: aceea era o poveste pe care voia s-o repete, cu și mai multă grijă, de fiecare dată.

Mulțumim că ați citit împreună

Vă mulțumim că ați deschis această carte și că le-ați făcut loc personajelor noastre în timpul vostru. Fiecare pagină citită, fiecare întrebare și fiecare clipă de atenție oferită unui copil dau sens poveștilor din Lumea lui Norișor. Ne bucurăm că am putut fi o mică parte din aceste momente.

Sperăm că aventura v-a lăsat un zâmbet și un gând de dus mai departe. Puteți reveni la o ilustrație preferată, puteți desena o altă întâmplare sau puteți vorbi despre o situație asemănătoare din viața voastră. Nu este nevoie de un răspuns perfect și nici de o morală învățată pe de rost. Ascultarea, blândețea și bucuria de a descoperi împreună sunt mai importante.

Poveștile continuă prin cântecele, cărțile și activitățile noastre în limba română, pe lumealuinorisor.ro. Mulțumim copiilor, părinților, bunicilor și educatorilor care ne însoțesc. Vă așteptăm cu drag la următoarea aventură din Lumea lui Norișor.

O poveste se încheie. Curiozitatea continuă.

Luați cu voi întâmplarea preferată și povestiți-o cuiva drag. Alte cântece, povești și activități vă așteaptă în Lumea lui Norișor.

lumealuinorisor.ro

© 2026 Lumea lui Norișor. Toate drepturile rezervate. Lumea lui Norișor™ este marca universului nostru de cântece, povești și activități pentru copii.

Inspirată din videoclipul Petrecerea Secretă din Grădină.
Personajele și ilustrațiile aparțin aceleiași serii de povești.